

— А, чакай! Тукъ азъ ще те черпя, — усмихна се щурчето. — Я ела насамъ! — И възвиха встрани, отдето се чуваше чуруликане и бръмчене на много гласове. Сякашъ цвѣлиятъ малъкъ хвъркатъ свѣтъ се бѣше събралъ тука.

Посрещна ги една калинка. Щурчето ѝ пошепна нѣщо. И тя ги поведе. Тукъ бѣха нацѣфтѣли безброй различни цвѣтя: момини сълзи, макове, горски тамянь, мащерика, здравецъ, камбанки и божури. Въ чашката на всѣко цвѣтче имаше бистра и студена роса — и всѣко отъ животинчетата идваше да утоли жаждата си съ каквото му се пощѣ.

— Ха, сега, опитай отъ всичкитѣ! — рече щурчето. — Пъкъ азъ да наредя съ брата си нѣщо. — И тѣ се отстраниха малко. Ванката се напи съ роса и цвѣль засмѣнъ отиде до щурчето.

— Чудесенъ панаиръ! — извика той. — По-хубавъ отъ нашия, въ града! Ами де е братъ ти?

— Той има работа сега. Нали е музикантъ — отиде да събере другитѣ, та да ни посвирятъ.

— Брей! И музика има! Ами акробати има ли? — извика Ванката.

— Какъ може да нѣма! — отвърна щурчето. — Бива ли панаиръ безъ акробати! Я погледни тамъ!

Между два стрѣка папратъ бѣше опната тънка като паяжинка тревица, и по нея се премѣташе и скачаше въ въздуха единъ голѣмъ зеленъ скакалецъ. Ванката извика: Браво-о! — и заплѣска съ ржце. Скакалецътъ се спрѣ, мръдна дългитѣ си мустаци и му се поклони. После пакъ заскача.

— А сега да идемъ при хорото и люлкитѣ, и да се връщаме! — каза щурчето.

— Да се връщаме ли? Ти лудъ ли си! Не се връщамъ азъ. Баремъ да се полюлѣя, че тогава!

— Добре, добре, ще се полюлѣнешъ! — усмихна се щурчето. — Хайде ела!

Тукъ бѣше най-весело. До една чадъреста ябълка се бѣха настанили музикантитѣ: полското щурче съ цигулка, единъ бръмбаръ съ зурла, и едно зайче съ тъпанъ. А две хора се люшкаха наоколо: едно долу на земята — кате-